

«Αλλά δεν είναι και τόσο άσχημα! Παίζουμε διάφορα παιχνίδια, μαγειρεύουμε, βγαίνουμε έξω στον κήπο μας και τρώμε όλοι μαζί. Τα αδέρφια μου και εγώ χοροπηδάμε τριγύρω. Διαβάζουμε βιβλία και έτσι συνεχίζω να μαθαίνω πράγματα γιατί μερικές φορές μου λείπει το σχολείο. Στην αρχή μου φαινόταν παράξενο που έμενα σπίτι, αλλά τώρα το έχω συνηθίσει.»

«Δεν είναι πάντα τόσο εύκολο, Σάσα,» είπε ο Άριο. «Εσύ βρίσκεις τον τρόπο να περνάς καλά και να τα πηγαίνεις καλά με τους αγαπημένους σου στο σπίτι. Αυτό σε κάνει να είσαι η ηρωίδα μου!»

«Τσακώνεσαι καμιά φορά με την οικογένειά σου;» ρώτησε ο Σαλέμ.

«Τσακωνόμαστε καμιά φορά,» απάντησε η Σάσα. «Χρειάζεται να είμαστε πιο υπομονετικοί, και να δείχνουμε περισσότερη κατανόηση και να ζητάμε ακόμα πιο γρήγορα συγγνώμη. Αυτή είναι μια πραγματική υπερδύναμη, γιατί τότε εμείς οι ίδιοι και οι άλλοι νιώθουμε καλύτερα. Όμως χρειάζομαι και λίγο χρόνο μόνη μου. Μου αρέσει να χορεύω και να τραγουδάω μόνη μου! Και μπορώ να τηλεφωνώ τους φίλους μου καμιά φορά...»

«Όμως, Άριο, τι γίνεται με τους ανθρώπους που είναι μακριά από το σπίτι τους ή δεν έχουν σπίτι;» ρώτησε η Σάρα.

«Αυτή είναι μία πολύ καλή ερώτηση, Σάρα,» είπε ο Άριο. «Ας πάμε να δούμε.»

Και έτσι είπαν αντίο στη Σάσα και ξεκίνησαν για άλλη μια φορά. Ο αέρας γινόταν όλο και πιο ζεστός καθώς προσγειώθηκαν σε ένα νησί μέσα στη θάλασσα.

Εκεί είδαν ένα καταυλισμό γεμάτο ανθρώπους.

Ένα κορίτσι τους είδε και τους χαιρέτησε από μακριά.

«Γεια σου Άριο, πόσο χαίρομαι που σε ξαναβλέπω!» φώναξε. «Προσπαθούμε να μείνουμε τουλάχιστον ένα μέτρο μακριά, γι' αυτό θα σου μιλάω από εδώ. Όμως, θέλω πολύ να γνωρίσω τους φίλους σου! Με λένε Λειλά.»

«Γεια σου Λειλά! Εγώ είμαι η Σάρα, και από εδώ είναι ο Σαλέμ,» ανταπάντησε η Σάρα. «Φαίνεται ότι προσπαθείς να προφυλάξεις τον εαυτό σου από τον κορονοϊό. Τι άλλο κάνεις;»

«Πλένουμε τα χέρια μας με σαπούνι και νερό!» φώναξε ξανά η Λειλά.

«Και βήχεις στον αγκώνα σου;» ρώτησε ο Σαλέμ.

«Μπορείς να μας δείξεις πώς γίνεται αυτό;» απάντησε δυνατά η Λειλά. Κι έτσι ο Σαλέμ τους έδειξε.

«Προσπαθούμε όλοι να είμαστε γενναίοι, αλλά ανησυχώ για κάτι,» είπε η Λειλά. «Μπορώ να σας μιλήσω γι' αυτό; Άκουσα ότι κάποιος αρρώστησε και πέθανε και φοβήθηκα πάρα πολύ. Είναι αλήθεια ότι οι άνθρωποι μπορεί να πεθάνουν από τον κορονοϊό;»

Ο Άριο αναστέναξε βαριά και έτσι τεράστιος όπως ήταν στρογγυλοκάθισε κάτω.

«Ναι, μικροί ήρωές μου, είναι παράξενο,» είπε. «Μερικοί άνθρωποι δεν αισθάνονται καθόλου άρρωστοι, όμως άλλοι μπορεί να αρρωστήσουν πολύ σοβαρά, και ίσως κάπιοι να πεθάνουν. Γι' αυτό πρέπει όλοι να είμαστε πολύ προσεκτικοί ειδικά με τους μεγαλύτερους, και με αυτούς που υποφέρουν από άλλες αρρώστιες, γιατί μπορεί να αρρωστήσουν ακόμα πιο σοβαρά. Μερικές φορές όταν φοβόμαστε πολύ ή δεν αισθανόμαστε ασφάλεια, μπορεί να μας βοηθήσει να φανταστούμε με το μυαλό μας ένα ασφαλές μέρος. Θέλετε να προσπαθήσουμε να το κάνουμε μαζί;»

Όλα τα παιδιά είπαν ναι. Ο Άριο τους ζήτησε να κλείσουν τα μάτια τους και να φανταστούν ένα μέρος όπου αισθάνονται ασφαλή.

«Φέρτε στο μυαλό μία ανάμνηση ή μια στιγμή που νιώσατε ασφάλεια,» είπε ο Άριο.

Στη συνέχεια, τα ρώτησε τι μπορούσαν να δουν, τι μπορούσαν να νιώσουν, και τι μπορούσαν να μυρίσουν στο δικό τους ασφαλές μέρος. Ρώτησε εάν υπήρχε κάποιο αγαπημένο πρόσωπο που θα ήθελαν να προσκαλέσουν στο ασφαλές μέρος τους και για το τι θα μπορούσαν συζητήσουν μαζί.

«Μπορείτε να πηγαίνετε στο ασφαλές σας μέρος όποτε νιώθετε λύπη ή φόβο,» είπε ο Άριο. «Αυτή είναι η δική σας υπερδύναμη, και μπορείτε να τη μοιραστείτε με τους φίλους σας και την οικογένειά σας. Και να θυμάστε ότι νοιάζομαι για εσάς, όπως και πολλοί άνθρωποι εξίσου. Κι αυτό μπορεί να σας βοηθήσει, επίσης.»

Η Λειλά είπε, «Όλοι μπορούμε να φροντίζουμε ο ένας τον άλλο.»

«Έτσι, ακριβώς, Λειλά,» είπε ο Άριο. «Μπορούμε όλοι να φροντίζουμε ο ένας τον άλλο, όπου και αν είμαστε. Θα' θελες να έρθεις μαζί μας στο τελευταίο μας ταξίδι;»

Η Λειλά αποφάσισε να ταξιδέψει με τον Άριο και τους νέους φίλους της. Η Σάρα χαιρόταν που η Λειλά πήγε μαζί τους γιατί ήξερε ότι μερικές φορές χρειάζεται να στηρίζουμε ο ένας τον άλλο. Πετούσαν ήσυχα, χωρίς λόγια, αλλά η Λειλά ήξερε ότι οι νέοι φίλοι της νοιάζονταν πάρα πολύ για αυτήν.